

WISE Polska

prezentuje

LEKCJA POLITYKI DLA MOICH WNUKÓW

Powieść o formowaniu Europy

Projekt W.I.S.E. jest montażem osobliwych historii i punktów widzenia, rozpatrywanych w różnych formach i z różnych płaszczyzn. Wizja tego projektu powstała na bazie dyskusji dotyczącej polityki europejskiej, a bardziej precyzyjnie powiedziawszy, dyskusji o nadziejach, marzeniach i rozbieżnościach w systemie demokracji. Ponad sześćdziesięciu 'świadków' urodzonych pomiędzy rokiem 1926 i 1949, pochodzących z czterech krajów (Włochy, Niemcy, Wielka Brytania, Polska) podzieliło się swoimi politycznymi biografiami, które stały się podstawą dla dwunastu rozdziałów opowieści o naszym kontynencie- miejscu przypominającym las, gdzie zagubienie oznacza odnalezienie samego siebie.

Rozdziały zadedykowane Polsce to:

Rozdział IV - WSZYSTKO MA SWÓJ CZAS

autorka: Katja van Der Ropp

Po 30 latach, dwaj 'weterani' protestów lat osiemdziesiątych odnajdują siebie w pustym Teatrze Wielkim w Łodzi. Niepewnie próbują podjąć wątek swojej historii od momentu, w którym została zakończona. Rozbrzmiewająca echem przeszłość, jej kolory i dźwięki, atakują od kulis ich podróz i przekształcają ich spotkanie w melancholijną uroczystość upamiętniającą przeszłość, jak również w mocno odczuwany, a zarazem zawsze szczery melodramat o starzeniu się, o świecie który zmienia się, aby pozostawać taki sam, o ostatnich szansach.

Rozdział VI- DZISIEJSZA PRAWDA JEST JUTRZEJSZYM KŁAMSTWEM

autorka: Heidrun Kaletsch

Łucja, studentka pracująca w Archiwum Ośrodka KARTA, odwiedza Jana, emerytowanego profesora, w celu przeprowadzenia z nim wywiadu odnośnie kilku nagrań zarejestrowanych podczas spotkań Solidarności, które to zostały przez niego powierzone opiece Instytutu. Napięcie pomiędzy tych dwojgiem ludzi rośnie, jako że skrupulatność i ambicja dziewczyny zagrażają łatwości zrozumienia minionych zdarzeń, o których do tej pory się nie mówiło. Ten napięty, ideologiczny dramat kolidujących ze sobą pokoleń, uwydatnia rysę, która zniekształca koncepcję Prawdy.

Rozdział XI- ZMARLI NIE OPOWIADAJĄ SWOICH HISTORII

autorka: Sonia Antinori

Katastrofa lotnicza w Smoleńku w roku 2010 staje się dla młodej Polki przyczyną 'snu na jawie'. Erupcja islandzkiego wulkanu Eyjafjallajökull odseparowuje ją od rodzinnego kraju, a chmura pyłów blokuje ruch powietrzny na terenie całej Europy. Jej obsesja na punkcie 'ogromnej, czarnej dziury w dziejach Historii' i wciągniętych przez nią bezimiennych ofiar, powoli zakorzenia się we wszystkim co mówi młoda kobieta i prowadzi do onirycznej, a tym samym bardzo granicznej strefy. Obrazy przeszłości, objawiające się jako duchy zmarłego ojca i babki, nachodzą ją w hotelowym pokoju.

Poetycka eksploracja Masakry Katyńskiej z 1940 roku.

NOTA REŻYSERA

Protagonistą tej powieści o formowaniu, wybranej do projektu W.I.S.E. jest obywatel Europy, który doświadcza politycznego uświadomienia. Zamiar ten jest w przejrzysty sposób odzwierciedlony w rozwijającym się politycznym dyskursie, począwszy od rozdziału IV przez rozdział VI, skończywszy na rozdziale XI. Byłoby zbyteczne to stwierdzać, gdyby nie fakt, że produkcja ta, pozwoliła sobie na swobodę w kolejności inscenizacji przedstawień, głęboko ufając w oczywistość takiego planu.

Racjonalnym uzasadnieniem tej decyzji jest pragnienie uzyskania spójności całego przedstawienia, poprzez postępującą dekonstrukcję tych trzech punktów tekstu. Teatralna struktura zatracą warstwy w celu ukazania zniszczonego wraku, kurczącego się do postaci ducha, który uparł się, aby istnieć. Jednocześnie, w każdym rozdziale stałość wspomnień jest manifestowana poprzez stałość trzech różnych zjaw.

Punktem wyjścia jest tradycyjna, zamknięta w czterech ścianach intymność rozdziału VI, który wspiera rozwój dialogu jako prawdziwego protagonisty- prawdziwa sztuka w połączeniu nerwowej rozmowy, z milczeniem. Obecność zjaw przybiera kształt portretu, budzącego niepokój na tle postaci i ich słów; milczący, ale niezaprzeczalny.

Następny w sekwencji jest rozdział IV, który charakteryzuje się własnym stylem i teatralnością. Jest on swego rodzaju próbą zawieszenia nieufności, którą czuje widownia. Duch, biorący udział w tym wydarzeniu, jest duchem utraconej młodości, który nie może zostać usunięty z twarzy i oczu członków duetu. Odgłosy dochodzące z ogromnego i pustego teatru rozchodzą się wokół nich, tak głośno jak życie, które kiedyś było ich częścią.

Ostatecznie, rozdział XI prezentuje sytuację, w której pojęcia takie jak przestrzeń, czas i spójność teatralna tracą swoją wyrazistość i zostają pozbawione zmysłowej jaskrawości. 'Resztkowe cienie', jak zostały nazwane, zgromadzą Teatr Wspomnień, który powstanie pomiędzy ziemią a istotnym memento, włożonym w milczące usta Katynia.

Giacomo Lilliù
Polish translation: Ania Dyjak